

ENTREVISTA

Entrevista a Joan Prat

1- Què significa per a vostè la inauguració d'aquesta seu?

La culminació de molts anys d'esforços i lluita per aconseguir una independència professional ensems que un reconeixement de totes les altres especialitats, tant mèdiques com paramèdiques, així com el respecte per part dels nostres pacients i amics. També representa la diferenciació entre professions legals i les que no ho són.

2- Què pensa de la seva ubicació? I de formar part del Fòrum Sanitari? Li dóna un valor afegit?

Avui comentava amb el Dr. Eudald, president del Col·legi de Metges, que és un encert que les professions sanitàries ens puguem comunicar i conèixer millor, perquè ens permet resoldre petits problemes que es puguin plantejar al llarg de les nostres activitats. També té un valor afegit el seu accés al centre de la ciutat, la qual cosa li dóna més prestigi.

3- Com creu que influirà en els col·legiats gironins el fet de tenir una seu representativa del Col·legi de Fisioterapeutes aquí, a Girona?

Sense ànim de reiterar-me, aquest aspecte ens dóna més força davant les institucions i les persones. No obstant ha de ser un vehicle per gestionar els nostres dubtes, suggeriments, propostes, queixes, i el que és més important, les nostres col·laboracions per fer més gran la nostra professió. Durant molts anys hem estat la "ventafocs" de la classe sanitària i crec que ha arribat el moment de reivindicar-nos. Però amb l'objectiu de formar equip amb els altres col·lectius professionals.

4- Quant temps fa que es dedica a aquesta professió? Quines especialitzacions ha realitzat?

Després de diplomar-me com a ATS (any 70) -actualment DUI-, vaig fer l'especialització de fisioterapeuta a, l'aleshores Residència Francisco Franco, actualment, La Vall d'Hebron. Immediatament vaig fer la formació de sofrologia i aquí, el capítol podria ser molt llarg, doncs vaig haver de desenvolupar per als fisioterapeutes d'Europa les diferents adaptacions juntament amb d'altres companys espanyols, francesos i belgues. He fet 4 màsters, secretari general, responsable de la formació per a Europa i un llarg etc. que no segueixo perquè

podria donar una altra idea al lector. Gràcies a la sofrologia hem creat grups terapèutics en respiratori, neurologia, esport, àlgies vertebrals, etc.

També vam introduir un paquet de tècniques a Espanya per primera vegada com: incontinències urinàries i fecals, embenats funcionals, *stretching*, gimnàstica sobre pilota. També vam fer venir especialistes de Ginebra i Marsella per temes d'electroteràpia i d'altres.

5- S'ha acabat dedicant a allò que volia o que pensava fer inicialment?

La meua idea inicial era fer medicina, però la descoberta de la fisioteràpia i el seu ampli camp de treball em varen fer desistir, i en aquest moment sóc feliç amb el contacte amb el pacient que ens permet la nostra professió. He de dir que ni tan sols em vaig inscriure a medicina.

6- Com s'ha desenvolupat la seva trajectòria professional?

Potser d'una forma vertiginosa, però molt rica en sensacions i experiències. He estat molts anys docent, tant aquí com a l'estranger, en formació de base i en molts cursos de postgrau, principalment a França, Suïssa i Bèlgica. He compartit taula i experiències amb personatges de molt alt nivell com E. Viel, Kapandji, Cotrel, Stagnara, I. Blanc, G. Peninou, F. Plas, J. Felix, H. Neiger, i un llarg etc. Amb la majoria he mantingut una bona amistat i he compartit formacions i congressos. He estat corresponsal de la revista *Annales de Kinésithérapie* formant part del seu consell de redacció, i del Centre des Massues de Lyon, d'on han sortit la majoria de cotilles per a l'escoliosi.

7- Pensa que ara és més fàcil o difícil exercir que quan vostè va començar?

S'ha guanyat molt en contingut i qualitat. No has de fer una formació complementària. Em sap greu dir-ho, però les aportacions fetes des de l'estranger han servit per a molt sobretot per augmentar la qualitat que, en aquests moments, és paral·lela a la dels països veïns. Potser és més exigent, però això és molt bo per al professional i, per descomptat, per als possibles pacients.

8- Què opina de que hi hagi tantes universitats de fisioteràpia i que cada any es llicenciïn tants fisioterapeutes? Quin futur professional creu que els espera? Això és bo per a la professió?

Pot semblar una incongruència, però és bo per la competència i perquè dóna diverses opcions: fer formacions complementàries, docència, especialitzacions al mateix nivell que en medicina. A França, país que conec amb profunditat, és molt normal trobar fisioterapeutes especialitzats en esport, incontinències, respiratori, neurologia, ortopèdia, mans... Nosaltres vam perdre una gran oportunitat -i això donaria pas a un tema monogràfic- quan no vam tancar la porta a la quiropràxia, massatgistes, etc. Tant que ens ho va aconsellar des de París el professor E. Viel. Ara tenim un mercat molt copat per persones no professionals que és de la nostra competència i, per tant, fan intrusisme.

9- Què opina del nou pla d'estudis? Creu que els fisioterapeutes haurien de fer com els metges, un any de pràctiques tutoritzades abans de començar a tenir la responsabilitat de pacients?

No puc opinar massa del nou pla d'estudis. El conec per referències, però serà una forma d'equiparar les formacions a nivell europeu, i això és bo per la possibilitat de treballar al mateix nivell en altres llocs. Pel que fa al tipus 'MIR' que preguntes, no ho veig malament si tenim en compte que, per exemple, al Quebec, aquells que tenen una consulta oberta al públic, estan obligats a passar un control acadèmic cada sis mesos. Comproven reciclatges, publicacions, estat de la instal·lació, històries clíniques...

10- Com creu que està el tema de l'intrusisme en fisioteràpia? Ha millorat o ha empitjorat des dels seus inicis? Quines mesures creu que s'haurien d'adoptar per a combatre'l?

En part ja ho he contestat abans. Vam perdre l'oportunitat quan vam ser col·legi i universitat. No obstant, sí que ha canviat molt. Jo he tingut alguns alumnes de base que eren quiromassatgistes i es trobaven amb les seves mancances. Nosaltres hem de fer una molt bona feina a més de formacions continuades i molt d'estudi *amb suc de colzes*, per poder donar el millor als nostres pacients i no ens en faltaran. Hem de marcar la diferència amb els intrusos.

11- Quines són les principals mancances o problemes que troba en la seva professió?

La falta de treball en equip, de totes les parts implicades: metges, rehabilitadors, etc. No avançarem fins que tots parlem el mateix llenguatge, amb respecte, sense suficiències i amb un únic objectiu: EL PACIENT.

12- Com valora la participació i implicació dels col·legiats quan es tracta de temes que afecten la condició de la professió en general? És a dir, en temes que ens afecten a tots com a col·lectiu professional?

Tots ens trobem en una esfera de competència que ens sembla que ho hem de resoldre sols. És molt diferent de l'estranger, a on tot està molt regulat, controlat, protegit, i el professional només s'ha de preocupar de treballar, formar-se i viure. Dic això perquè quan parlava amb els meus alumnes, que eren professionals, jo em quedava astorat de veure la seva forma de treballar i viure. Existeixen els sindicats, que no tenen res a veure amb el que tenim aquí, i no s'han de preocupar de tarifes ni formes de facturar ni de competència, etc. Això els fa oberts i a nosaltres tancats.

13- Pensa que el fisioterapeuta és un professional que està molt centrat en la seva professionalitat i no tan en la seva professió?

Sento molt tornar a dir el mateix. No es pot comparar la disponibilitat que tenen fora de les nostres fronteres amb la nostra. Jo diria que és un tema econòmic. Les tarifes que es paguen en el nostre país no tenen res a veure amb la resta d'Europa, incloent-hi Portugal i Grècia (allò de les tres potències). Si els nostres professionals han de treballar en dos llocs per arribar a final de mes o bé treballar moltes hores al dia: poca recerca, divulgació i publicacions podran crear. Recorda que abans he parlat de viure. I per la meua experiència, amb tot el que he fet personalment, he de dir que poc he pogut viure.

14- Si és així, com pensa que es podria canviar aquesta tendència? Què pensa que podria o hauria de fer-hi el Col·legi?

És evident que de solucions n'hi ha moltes, perquè som humans, enginyosos, jo fins i tot diria 'pícaros'. El tema principal afecta tot el col·lectiu. Quant més forts siguem i units estiguem, serà més fàcil fer força per obtenir un tracte més coherent a la feina que fem. No és lògic que encara hi hagi companyies d'assegurances que abonin sis euros per un tractament de fisioteràpia, és una vexació per a la professió. És també evident que el Col·legi podrà tenir una certa força que abans no teníem, però hem de fer pinya.

Un altre tema és el del reconeixement a la tasca realitzada amb premis honorífics o econòmics. Per experiència, us puc dir que els primers són els millors i més estimulants.

15- Si el Col·legi fos com els reis mags d'Orient, que poden portar tots els regals que es vulguin, què els hi demanaria en la seva carta?

Molt senzill: l'equiparació de la nostra professió amb tots els drets i deures d'un país com Dinamarca. És tan senzill copiar...

**Col·legi de
Fisioterapeutes
de Catalunya**

Departament de Comunicació
C/ Segle XX, 78 – 08032 Barcelona
Tel. 93 207 50 29 / Fax. 93 207 70 22
www.fisioterapeutes.cat/comunicacio